

Γιάνναρος ὁ, πολλαχ. *Γιάνναρους* βόρ. ιδιῶμ. *Γιάν-
-ναρος* Κῶς (Καρδάμ. κ.ά.) *Ἰάνναρος* Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Μεγεθ. τοῦ κυρ. ὄν. *Γιάννης* διὰ τῆς παρὰγωγ. κα-
ταλ. -αρος.

1) Ὑψηλόσωμος, εὐσωμος ἄνθρωπος φέρων τὸ ὄν. *Γιάν-
νης* πολλαχ.: *Οὐ Γιάνναρους εἶνι καπλάν'ς* κὶ δὲν τὰ σκιά-
ζιτι αὐτεῖνα καθόλ' (καπλάν'ς = θαρραλέος, ἀτρόμητος ὡς
τὸ ζῶον καπλάνι, δηλ. ἡ τίγρις) Στερελλ. (Αἰτωλ.) *Οὐ κλαριν-
τῆς οὐ Γιάνναρους εἶνι μαννούλα καημέν'ς* τὰ ταξίμια
(=εἶναι ἄφθαστος σὲ μουσικοὺς αὐτοσχεδιασμοὺς) Στερελλ.
(Περίστ.) || Ἰ. Ἀσμ.

Ἦπέθανε ὁ Γιάνναρος κ' ἤφησε διαθήκη

κ' ἤφησε τῆς μαννούλας του ἓνα τσουβάλι ρύζι

Δωδεκάν. (Ἀγαθον.) 2) Ὄνομα κυνὸς Μακεδ. (Θεσσαλον.)
3) Ὄνομα παιδιᾶς παιδῶν, κατὰ τὴν ὁποίαν εἷς τῶν παιζόν-
των, ὁ Γιάν-ναρος, πίπτει χαμαὶ καὶ σταυρώνων τὰς χεῖρας
καὶ κλείων τοὺς ὀφθαλμοὺς προσποιεῖται τὸν νεκρὸν. Περὶ
τὸν Γιάνναρον περιφέρονται δύο ἢ τρεῖς παῖδες, ἐκ τῶν ὁποί-
ων εἷς κρατεῖ λωρίον, φωνάζοντες ὁ *Γιάνναρος* ἐπέθακε κὶ
ἀπῆκε διαθήκη. Οἱ συμπαῖκται τότε κύπτουν διὰ νὰ φιλή-
σουν τὸν νεκρὸν εἰς τὸ μέτωπον, ἀλλ' οὗτος ἐγειρόμενος συλ-
λαμβάνει ἓνα ἐξ αὐτῶν. Τὸν συλληφθέντα ἀρχίζει νὰ κτυπᾷ
ὁ κρατῶν τὸ λωρίον. Τὸ παιχνίδιον μετὰ ταῦτα ἐπαναλαμβάνε-
ται προσποιουμένου ἄλλου παιδίου τὸν *Γιάνναρον*. Πε-
λοπν. (Μαντίν.)

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τύπ. *Γιάνναρος* Ἀθῆν. καὶ ὡς το-
πων. ὑπὸ τύπ. *Τὸ Πηγᾶδ' τοῦ Γιανναροῦ* Μύκ.

Γιάννης ὁ, κοιν. καὶ Καππ. (Μισθ.) *Γιάνν'ς* βόρ. ιδιῶμ.
Γιάνν'ς Θεσσ. (Ἀνατολ. κ.ά.) Μακεδ. (Ἄνω Κώμ. Βογατσ.
Καισαρ. Κοζ.) *Γιάν-νης* Χίος (Πυργ.) *Γιάν-νης* Ἀμοργ. Δο-
νοῦς. *Γιάν-νη* Τσακων. (Βάτικ. Πραστ. Χαβουτσ.) *Γιάννης*
Πόντ. (Ἀργυρόπ. Ἰμερ. Κερασ. Κρώμν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.
κ.ά.) *Ἰάννης* Νάξ. (Ἀπύρανθ. Κινίδ. Κωμιακ.) *Ἰάνν'ς* Μα-
κεδ. (Σιάτ.) *Ζάν-νης* Κάλυμν. *Γιαννῆς* Κύπρ. Λέσβ. Μακεδ.
Προπ. (Μαρμαρ.) κ.ά. *Ἀννῆς* Κάρπ. *Γιέννης* Χίος. Πληθ.
Γιαννᾶδης Θεσσ. (Ἀνατ.)

Τὸ Βυζαντ. κύρ. ὄν. *Γιάννης* καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ *Ἰω-
άννης*. Κατὰ Γ. Χατζιδ., ΜΝΕ, 1,241, ἡ λ. ἀπαντᾷ ἤδη
κατὰ τὸν 9ον αἰῶνα. Καὶ ὁ τύπ. *Γιάννης* Βυζαντ., βλ.
S. Psaltes, Grammat. byzant. Chron., 168.

1) Τὸ κύρ. ὄν. *Ἰωάννης* κοιν. καὶ Καππ. (Μισθ.)
Πόντ. (Ἀργυρόπ. Ἰμερ. Κερασ. Κρώμν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.
κ.ά.) Τσακων. (Βάτικ. Πραστ. Χαβουτσ.): *Ἀνακάτωσα τὸν
Γιαννῆν μετὰ τὸν Γιωρκῆν, γιατί μοιάζουν πολὺ Κύπρ. Σήμερα
γιορτάζ'ν οἱ Γιαννᾶδης* Θεσσ. (Ἀνατολ.) || Παροιμ. φρ.
Ἐγινε Γιάννης τὸ κρασί (ἐξίνισεν) Πελοπν. (Ἐπίδ.) || Πα-
ροιμ. *Ὅχι Γιάννης (παρά) Γιαννάκης* (ἐπὶ φαινομενικῶν μό-
νον ἢ ἀσημάντων διαφορῶν) κοιν. *Τί Γιάννη, τί παππα-Γιάννη*
(συνών. μετὰ τὴν προηγουμ.) Πελοπν. (Κυνουρ.) Πβ. εἰς λ.
Γιάννης πῆγε, *Γιάννης* ἦρθε (δι' αὐτοὺς οἱ
ὁποῖοι δὲν ὠφελήθησαν καθόλου ἀπὸ σπουδᾶς ἢ ταξιδίου ἢ δι'
αὐτοὺς οἱ ὁποῖοι ἐπιστρέφουν ἄπρακτοι ἀπὸ ἐργασίας ἢ ὁποῖα
τοὺς εἶχεν ἀνατεθῆ) κοιν. *Γιάνν'ς* πῆγε, *Γιάνν'ς* γύρ'σι
(συνών. μετὰ τὴν προηγουμ.) Μακεδ. (Βογατσ. κ.ά.) *Γιάννης*
πηγαίνει 'ς τὸ σκολεῖό, *Γιάννης* γυρίζει πίσω (συνών. μετὰ τὴν
προηγουμ.) Πελοπν. (Καλάμ.) *Γιάννη* σου, *Γιάννη*! — *Κουκκιά
σπέρω* (δι' αὐτοὺς οἱ ὁποῖοι ἀποκρίνονται ἄλλα ἀντὶ ἄλλων)
κοιν. *Καλημέρα, Γιάννη*! — *Σ' τὸ Ροδοβάνι* (συνών. μετὰ τὴν
προηγουμ.) Κρήτ. (Χαν. κ.ά.) *Καλημέρα, Γιάννη*! — *Ἐγδὶν
πελεκῶ* (συνών. μετὰ τὴν προηγουμ.) Πόντ. (Χαλδ. κ.ά.) Πβ.

ἀρχ. «Χαίροις, Ὑψιπύλη φίλη» τοὺς ἐμοὺς κορύμβους πλέ-
κω». *Σαρανταπέντε Γιάννηδες* ἐνὸς κοκόρου γνώση
(ἐπὶ τῆς θρυλουμένης εὐηθείας τῶν φερόντων τὸ ὄνομα
Γιάννης, ἡ ὁποία προῆλθεν ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι μεταξὺ
τοῦ συνόλου τῶν διανοητικῶς καθυστερημένων αὐτοὶ οἱ ὁ-
ποῖοι φέρουν τὸ ὄνομα τοῦτο ὑπερτεροῦν ἀριθμητικῶς πρὸς
τοὺς ἄλλους ποὺ φέρουν τὰ λοιπὰ ὀνόματα) κοιν. *Γιάννης
κερνάει καὶ Γιάννης πίνει* (δι' αὐτοὺς οἱ ὁποῖοι, παρὰ τὰ φαι-
νόμενα ἐργάζονται ἀμέσως ἢ ἐμμέσως πρὸς τὸ συμφέρον των)
κοιν. *Ἀκόμα δὲν τὸν εἶδαμε, Γιάννη τὸν ἐβγάλαμε - βαπτί-
σαμε - εἴπαμε - φωνάξαμε - κρᾶξαμε - γράψαμε* (δι' αὐτοὺς
οἱ ὁποῖοι παριστάνουν ὡς ἀσφαλῆ πράγματα λίαν ἀβέβαια
ἢ δι' αὐτοὺς οἱ ὁποῖοι ὑπολογίζουν εἰς ἀνεξέλεγκτα προγνώ-
στικά) κοιν. *Νὰ σὲ κάψω, Γιάννη, νὰ σ' ἀλείψω μέλι γιὰ νὰ
γιάνης* (δι' αὐτοὺς οἱ ὁποῖοι προσπαθοῦν ἐκ τῶν ὑστέρων νὰ
διορθώσουν βλάβην ἢ νὰ ἐπανορθώσουν ἀδικίαν, προσβολήν,
διὰ τὴν ὁποίαν ἦσαν οἱ ἴδιοι αἵτιοι, ἔνοχοι) κοιν. *Νὰ σὲ κά-
ψου, Γιάνν', καὶ νὰ σ' ἀλείψου μύξα* (συνών. μετὰ τὴν προη-
γουμ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.)

Φοβάται ὁ Γιάννης τὸ θεριὸ καὶ τὸ θεριὸ τὸ Γιάννη
(διὰ φόβον ἀμοιβαῖον) κοιν.

Πότε ὁ Γιάννης δὲ μπορεῖ, | πότε ὁ κόλος του πορεῖ
(ἐπὶ φιλασθένων ἢ κατὰ φαντασίαν ἀσθενῶν) κοιν.

Κόψε ξύλο κὰν' Ἀντώνη | κὶ ἀπὸ πλάτανο Μανόλη
κὶ ἂν ρωτᾷς καὶ γιὰ τὸ Γιάννη, | ὅ,τι ξύλο κόψης κάνει
(οἱ φέροντες τὰ ὀνόματα ταῦτα δὲν εἶναι ἐξυπνοί, ὁ δὲ ὀλι-
γώτερον ἐξυπνος εἶναι ὁ φέρων τὸ ὄνομα *Γιάννης*)
πολλαχ. *Ὅπου Γιάννης καὶ μάλαμα* (οἱ φέροντες τὸ ὄνομα
Γιάννης εἶναι πολὺ καλοὶ ἄνθρωποι) σύνθηθ. *Βγάλε τὸ
παιδί σου Γιάννη κὶ ἀπόλα το 'ς τὸ λόγγο* (συνών. μετὰ τὴν
προηγουμ.) ἐνιαχ.

Ἄλλη παιδί δὲν ἔκανε παρὰ ἡ Μαριὰ τὸ Γιάννη
(δι' αὐτοὺς οἱ ὁποῖοι ἐπαινοῦν ἢ φροντίζουν ὑπερβολικὰ τὰ
παιδιά των) σύνθηθ.

Ὅπου γάμος καὶ χαρά, | τρέχα, Γιάννη, μασκαρᾷ
(δι' αὐτοὺς οἱ ὁποῖοι εἶναι πάντοτε παρόντες εἰς κάθε εἶδους
ἐκδήλωσιν) πολλαχ.

Ὅπου γάμος καὶ χαρά, | τρέχα, Γιάννη, φουκαρᾷ
(συνών. μετὰ τὴν προηγουμ.) Πελοπν. (Μάν.) κ.ά.

Ὅπου γάμος καὶ χαρά, | καὶ ὁ Γιάννης μας μπροστά
(συνών. μετὰ τὴν προηγουμ.) Θράκ. (Αἶν. κ.ά.)

Μπρὸς Μαριὰ καὶ πίσω Γιάννης, | πάρα πίσω Καραγιάννης
(διὰ τοὺς καθισταμένους ὀχληροὺς, ἐπειδὴ συνοδεύονται πάν-
τοτε ἀπὸ συγγενεῖς ἢ φίλους) Πελοπν. (Λακων. κ.ά.)

Ξέρνει ὁ Γιάννης τὸν Καγιάννη | κ' ἡ Καγιάννα τὸ Γιάννη
(συνών. μετὰ τὴν προηγουμ.) Κρήτ.

*Γιάννην εἶχα, Γιάννην ἔχω | κὶ ἅμα θὰ ξαναχηρέψω,
πάλι Γιάννη θὰ γυρέψω*
(δι' αὐτοὺς οἱ ὁποῖοι ἔχουν σταθερὰν προτίμησιν εἰς ὄνομα,
πρόσωπον ἢ ἀντικείμενον) Αἰγιν. κ.ά.

Γιάννην εἶχα, Γιάννην πῆρα. | Τ' εἶχα καὶ τὸν ἄλλαζα;
(δ' ἀνῶφελον ἀνταλλαγήν προσώπου ἢ πράγματος δι' ἄλλον
ἐξ ἴσου ἀναξίου ἢ εὐτελοῦς) Μακεδ. (Καταφύγ. κ.ά.) *Ξέρι
οὐ Γιάνν'ς τ' ἔχ' 'ς τοῦ σακκούλ'* (δι' ἀκαίρους συστάσεις
ἢ συμβουλὰς αἱ ὁποῖαι δίδονται εἰς ἄτομα τὰ ὁποῖα ὡς ἐκ τῆς
θέσεως ἢ τῆς εἰδικότητός των γνωρίζουν καλύτερον παντὸς
ἄλλου τὰ πράγματα). *Ἦπ. Ξέρ' οὐ Γιάνν'ς τ' ἔχ' 'ς τοῦ
δουρβά τ'* (συνών. μετὰ τὴν προηγουμ.) Θράκ. (Αἶν. κ.ά.)
Ἐξήντα χρονοῦ Γιάννης, μαστρο-Γιάννης δὲ γίνεται (ὅτι